

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. T.**
st. přísl. X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2025, č. j. OAM-756/ZA-ZA11-ZA05-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včasně podanou žalobou k Městskému soudu v Praze, který věc postoupil k rozhodnutí věcně a místně příslušnému Krajskému soudu v Brně (dále taktéž „krajský soud“), se žalobce domáhal zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí žalovaného (dále jen

„napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany *zamítl jako zjevně nedůvodnou* ve smyslu § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul podstatné informace sdělené žalobcem v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ve správním řízení vyšlo z jeho tvrzení při pohovoru dne 121. 7. 2025 najevo, že žalobce žádá v ČR o mezinárodní ochranu proto, aby zde mohl nadále *pracovat a splatit tak svůj dluh* v Uzbekistánu, který mu vznikl v kontextu stavby domu. Žalobce je muslim uzbecké národnosti, který má v zemi původu rodinu. Na stavbu domu si půjčil peníze. V ČR pracuje na stavbách a posílá je domů rodině. Ve vlasti neměl žádné problémy. Navíc dostal v ČR správní vyhoštění, jinak by ani o mezinárodní ochranu nežádal. Cílem jeho zdejšího pobytu je splácení dluhu, který má doma.
3. Žalovaný zkonstatoval, že z výpovědi žalobce zcela jasně vyplynulo, že jediným důvodem jeho odchodu z Uzbekistánu byly a jsou výhradně *ekonomické důvody*. Jiné důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žalobce nesdělil a nezmínil ani žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by mohl v Uzbekistánu čelit pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu tam hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Žalobce ve vlasti nikdy neměl potíže se státními orgány ani jakékoli problémy kvůli své národnosti, náboženství, pohlaví nebo zastávání politických názorů. Současně z ničeho nelze dovodit, že by mu ve vlasti hrozil trest smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání, jakož ani ohrožení v důsledku ozbrojeného konfliktu (viz k tomu Informace OAMP ze dne 14. 3. 2025 Bezpečnostní a politická situace v zemi. Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv založená ve správním spisu).
4. Z informací o zemi původu i z úřední činnosti žalovaného jasně vyplývá, že žalobci v případě návratu do Uzbekistánu nehrozí žádné azylově relevantní nebezpečí či újma. Stran nízké šance na nalezení dobré pracovní pozice po návratu do Uzbekistánu pak žalovaný uzavřel, že taková situace může dle shromážděných podkladů nastat i tehdy, pokud by žalobce do zahraničí vůbec neodcestoval.
5. Vzhledem k tomu, že žalobce podal svou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR výhradně z ekonomických důvodů a neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování či vážné újmě, shledal žalovaný naplnění podmínek § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu a žádost žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

6. Žalobce má napadené rozhodnutí za *nepřezkoumatelné*, poněvadž se nezabývá možností udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany. Namítal, že v rámci své azylové žádosti akcentoval důvody zjevně *humanitárního charakteru* odůvodňující její věcné posouzení. Žalovaný pochybil, pokud jeho žádost nesprávně právně kvalifikoval jako ryze ekonomickou. Jelikož totiž žalobce peníze vydělané prací v ČR posílá své rodině žijící v Uzbekistánu, která je na něm finančně závislá, mají důvody jeho žádosti ekonomicko-sociální povahu.
7. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostatečné a nedosahuje standardů rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany, který vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu.

Žalovaný nedostatečně posoudil ekonomickou situaci v domovském státě žalobce a věnoval se pouze bezpečnostním rizikům. Životní situace žalobce se navíc významně zhoršila tím, že má ve vlasti významný dluh po splatnosti, na jehož umoření si není schopen ve vlasti obstarat dostatečné prostředky.

8. Konečně žalobce namítal, že žalovaný při posouzení situace v jeho domovském státě *nepřípustně čerpal poznatky* z informace, již je sám autorem. Proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

9. Ve vyjádření žalovaný odmítl veškeré žalobní námitky s tím, že napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a zákonné. Žalovaný hodnotil skutečnosti tvrzené žalobcem a nashromáždil k nim relevantní a aktuální informace o zemi původu. Zdůraznil, že jediným důvodem azylové žádosti žalobce byly *ekonomické problémy*. Současně je z kontextu podané žádosti jasné patrné, že ji žalobce podal pouze ve snaze oddálit či zmařit uložené správní vyhoštění.
10. Jelikož byly ve věci dány podmínky pro postup podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby.

V. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud předně posoudil splnění podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [viz § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o azylu.
12. Krajský soud ve věci rozhodl ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, jelikož účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili s ním výslovný nesouhlas) a zdejší soud nepovažoval nařízení ústního jednání za nezbytné.
13. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž dle ustanovení § 32 odst. 9 zákona o azylu, které provádí čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Krajský soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze znění zákona o azylu platného a účinného ke dni vydání napadeného rozhodnutí (viz čl. II bod 5 přechodných ustanovení zákona č. 314/2025 Sb.).
14. Žaloba **není důvodná**.
15. Základ žalobní argumentace spočíval v namítané *nepřezkoumatelnosti* napadeného rozhodnutí, již se tak krajský soud z povahy věci věnoval přednostně.
16. Nepřezkoumatelnost je velmi závažná vada, pro níž soud zruší napadené rozhodnutí správního orgánu tehdy, pokud není jako celek srozumitelné, případně nelze zjistit důvody, proč správní orgán rozhodl způsobem uvedeným ve výroku. Žádná z těchto vad přitom v posuzované věci nenastala. Napadené rozhodnutí je totiž formulováno zcela jasně a srozumitelně a lze z něho bez obtíží vyčíst všechny rozhodné důvody, které žalovaného k přijatému závěru vedly. Za této situace tak o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí *nelze uvažovat* (srov. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního

soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123, či dále rozsudky téhož soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, či ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25; vše dostupné na www.nssoud.cz).

17. K námitce žalobce krajský soud dodává, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné kvůli tomu, že explicitně neřeší možnost udělení tzv. (národního) humanitárního azylu. Krajský soud konstatuje, že s touto formou azylu se žalovaný při zvoleném procesním režimu, kdy zhodnotil žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou, *vůbec zabývat nemusel*. V souladu s ustanovením § 16 odst. 4 zákona o azylu platí, že pokud existují důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, již není třeba se zabývat tím, zda žadatel o mezinárodní ochranu splňuje důvody pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, či nikoliv.
18. Současně pak krajský soud nesouhlasí s tím, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné kvůli nevypořádání důvodů doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Z odůvodnění rozhodnutí je zřejmé, že touto problematikou se žalovaný zabýval a v kontextu příběhu žalobce jednotlivé zákonné důvody zakládající udělení doplňkové ochrany v ČR hodnotil. Vždy je však potřeba *vycházet z tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu* (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38). Poněvadž žalobce ve správním řízení netvrdil žádné relevantní skutečnosti nasvědčující riziku vzniku vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) až c) zákona o azylu, žalovaný v jeho případě potřebu udělení doplňkové ochrany neshledal.
19. Z hlediska posouzení *zákonnosti* napadeného rozhodnutí pak krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit ustálenou judikaturu správních soudů, podle níž je to právě míra precizace žalobních bodů, jež do značné míry určuje, jaké míry přezkumu se žalobci u soudu dostane (srov. k tomu např. rozsudky rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, či ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). I důvodnost námitek žalobce v řešené věci proto krajský soud hodnotil tímto prismaem.
20. Podle § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí platí, že: *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a, a zároveň uvádí pouze ekonomické důvody.“* Citované ustanovení představuje zjednodušený procesní režim, který umožňuje správnímu orgánu efektivním způsobem rozhodnout o těch žádostech o mezinárodní ochranu, jež již na první pohled neobsahují žádné azylově relevantní skutečnosti ve smyslu § 12, ani indicie o vzniku vážné újmy dle § 14a zákona o azylu, a zároveň jsou vystavěny výlučně na ekonomických důvodech. Krajský soud přitom nemá pochybnosti o tom, že tyto parametry vykazovala i žádost žalobce v řešené věci.
21. Krajský soud na tomto místě odkazuje na záznam o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 7. 2025, kde žalobce za jediný důvod své azylové žádosti označil skutečnost, že *má ve vlasti dluhy*. Tento vedoucí motiv podání žádosti následně žalobce dále rozvedl v rámci pohovoru k žádosti z téhož dne, kde upřesnil, že staví v Uzbekistánu rodinný dům pro svou rodinu, přičemž na jeho výstavbu si půjčil peníze (20 000 dolarů) od svých známých, jímž nyní musí zapůjčenou částku vrátit. O

mezinárodní ochranu v ČR žalobce podle svých slov požádal proto, že mu bylo aktuálně uděleno správní vyhoštění, čímž by přišel o možnost legálně setrvat a pracovat v ČR a splatit tak svůj dluh. Jeho dřívější výdělek ve vlasti mu sotva stačil na živobytí. Žalobce potvrdil, že v Uzbekistánu nikdy neměl žádné problémy se státními či bezpečnostními orgány. Rovněž vyloučil i jakékoliv potíže kvůli své rase, národnosti, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení.

22. Na základě výše popsaných skutečností lze žádost žalobce o mezinárodní ochranu jednoznačně posoudit jako *ryze ekonomicky motivovanou*. Je nepochybné, že se žalobce nedomáhal mezinárodní ochrany v ČR kvůli obavám z pronásledování či hrozící vážné újmy ve své vlasti, ale výhradně proto, aby si zachoval možnost dále pracovat v ČR a získávat zde finanční prostředky na úhradu dluhu, jehož splacení není z důvodu nízkých výdělků v zemi původu schopen. Jeho motivace tedy zjevně nesměřovala k ochraně před azylově relevantním nebezpečím, ale výhradně k *řešení osobní ekonomické situace*, což plně odpovídá hypotéze upravené v ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Žalovaný tak uchopil podstatu žádosti žalobce zcela správně a po právu ji jako zjevně nedůvodnou zamítl.
23. Na tomto závěru krajského soudu nemůže nic změnit ani skutečnost, že žalobce část finančních prostředků, které na území ČR vydělá, posílá k zajištění každodenních potřeb své rodiny žijící v Uzbekistánu. I v tomto ohledu se totiž jedná o *důvod čistě ekonomického charakteru*, jenž *cum grano salis* nelze podřadit pod žádný zákonný důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu ani nebezpečí vážné újmy podle § 14a téhož zákona. Tyto okolnosti reflektují běžnou finanční podporu napříč členy rodiny, nikoli společenské či skupinové charakteristiky vyvolávající riziko pronásledování.
24. V reakci na žalobní argumentaci pak zdejší soud připomíná základní východiska mezinárodní ochrany, jež je určena pouze žadatelům, kteří jsou v domovském státě pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů a obecně *není prostředkem pro řešení jakýchkoliv problémů* (zejména osobních, rodinných či ekonomických) v zemi původu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43). Potíže ekonomického charakteru ani obecné obtíže při hledání zaměstnání v zemi původu proto nemohou samy o sobě založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, jakož i usnesení téhož soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 Azs 195/2024-36).
25. Konečně jako neopodstatněnou shledal krajský soud i námitku žalobce ohledně nepřipustnosti ve věci užitých zpráv o zemi původu. Jakkoli je pravdou, že autorem namítané *Informace OAMP: Uzbekistán: Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 3. 2025* je skutečně žalovaný jako správní orgán, žalobce (ani v náznacích) neuvedl, jak jej tato skutečnost měla zkrátit na jeho veřejných subjektivních právech či se jinak negativně projevit při posuzování jeho žádosti. Citovaná informace navíc vychází z množství objektivních a renomovaných zdrojů (srov. ustanovení § 23c zákona o azylu), pročez v ní v rozporu s žalobní argumentací *nelze automaticky spatřovat subjektivní názor žalovaného*. Používání informací vypracovaných k tomu určeným oddělením žalovaného je v souladu se zákonem i s ustálenou správní praxí vedení řízení o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na čistě ekonomický charakter žalobcovy žádosti a zcela jednoznačné okolnosti jeho příběhu potom žalovaný využil danou informaci v rámci rozhodování jen podřídně, nikoliv v roli klíčového podkladu.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Jelikož krajský soud neshledal námitky žalobce důvodnými, žalobu v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
27. O náhradě nákladů řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 25. února 2026

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D. v. r.
samosoudce